

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Eliškou Chobolovou, advokátkou se sídlem v Brně, Cihlářská 19, proti žalovanému: **Úřad městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz**, se sídlem Prokešovo nám. 1803/8, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Molendo, s. r. o.**, se sídlem Na Hradbách 1481/6, Ostrava - Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č. j. OSČ1/38/06/Šp, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 11. 2007, č. j. 22 Ca 349/2007 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla na žádost osoby zúčastněné na řízení podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), povolena stavba „Stavební úpravy domu č. p. 1481, ulice Na Hradbách 6, pozemek p. č. 504 v katastrálním území Moravská Ostrava“. Krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), pro nepřipustnost návrhu, neboť bylo zjištěno, že stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem [§ 68 písm. a) s. ř. s.].

Stěžovatel uvádí v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., brojí tedy proti nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za formalistické a porušující jeho ústavně zaručené právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud totiž nevyložil ústavně konformním způsobem ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Předně stěžovatel popisuje skutkové okolnosti případu. Uvádí, že žije dlouhodobě v zahraničí a nemá možnost ani povinnost neustále objíždět pozemky, které na území České republiky vlastní. Mezi nimi je i částečně zastavěný pozemek, na němž byla povolena stavba osoby zúčastněné na řízení. Povolená stavba přitom zasahuje nejen do části pozemku, která již zastavěna je, ale též do části nezastavěné. Stavební povolení bylo vydáno zcela bez účasti vlastníka pozemku, který o správním řízení nebyl v žádné fázi nikterak informován.

Stěžovatel se tak domnívá, že v daném případě krajský soud opomenul ústavně právní rozměr, když žalobu odmítnul. Legislativce stanovil v § 84 odst. 1 správního řádu lhůtu jednoho roku pro podání odvolání u rozhodnutí, která nebyla účastníkům řízení oznámena. V odstavci 3 uvedeného ustanovení zákon dále zmírňuje dopady tohoto ustanovení na účastníky, kteří nabyli práva v dobré víře, kterými by měli být patrně především žadatelé. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žadatel v daném řízení (osoba zúčastněná na řízení soudním) a stěžovatel mají dlouhodobé spory o výši nájemného za pozemek, na němž leží žadatelova nemovitost. Žadatel musel vědět, že potřebuje souhlas stěžovatele se stavebními úpravami, a zjevně tak nebyl v dobré víře. Smyslem těchto ustanovení je, dle názoru stěžovatele, vyhnout se neodůvodněným zásahům např. ze strany sousedů, kteří byli nějakým způsobem opomenuti při rozsáhlejších výstavbách apod. Stěžovatel se ovšem domnívá, že v žádném případě není smyslem těchto ustanovení chránit tak do očí bijící nezákonnost, jakou vydání stavebního povolení bez souhlasu vlastníka pozemku nepochybně je. Naznačený postup by také nahrával korupci – úředník by se mohl se stavebníkem dohodnout, jak zdánlivě právně čistě povolovat stavby na pozemcích osob zdržujících se v zahraničí.

Krajský soud měl při posuzování otázky, zda byly vyčerpány opravné prostředky, dospět k závěru, že nastala fikce vyčerpání opravných prostředků. Správní řád sice stanoví, že zmeškání lhůty nelze prominout, ale v daném případě lhůta nemohla být vůbec zmeškána, jelikož zmeškání vyžaduje vědomost zmeškávajícího subjektu o skutečnosti, na jejímž základě měl konat. Stěžovatel mohl před podáním žaloby podat řádné odvolání, které by bylo odmítnuto jako opožděné, avšak to by bylo nevhodné.

Stěžovatel dále uvádí, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 4 As 27/2003), kterým krajský soud argumentoval v napadeném usnesení, není na danou věc přílehlavé. Šlo totiž o jiné skutkové okolnosti a mimo to nemá citované rozhodnutí charakter precedentu.

Stěžovatel shrnuje, že krajský soud nesprávně vyložil pojem „zmeškání“ zakotvený v § 84 odst. 1 správního řádu a v návaznosti na to sousloví „vyčerpání řádných opravných prostředků“ ve smyslu § 5 s. ř. s. Navíc je třeba preferovat ochranu vlastnického práva stěžovatele, do něhož bylo zasaženo. Porušeny ostatně byly také stavební předpisy. Odmítnutím žaloby tak bylo odepřeno právo na soudní ochranu a došlo k odepření spravedlnosti. Byla tedy porušena práva ve smyslu čl. 90 Ústavy, čl. 11 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele nemá za důvodné; dále specifikoval technické parametry stavby. Dodává, že neměl důvod se domnívat, že pozemek nepatří majiteli budovy, která se na něm nachází. Vycházel toliko z výpisu z katastru nemovitostí ohledně vlastnictví budovy, vlastnictví pozemku zvláště neověřoval. V žádném případě ovšem záměrně stěžovatele neopomenul a stavbou nebyl stěžovatel nijak poškozen. Veškeré stavební úpravy byly totiž realizovány pouze v budově a v již existujících vývodech.

Žalovaný uvádí, že stěžovatel je zastoupen advokátkou a nemůže se proto dovolávat neznalosti právních předpisů. O vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu se prostřednictvím své advokátky dozvěděl nejpozději ze sdělení Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz ze dne 17. 10. 2007. O stavbě však již musel vědět v červenci 2007, jak vyplývá z dopisu advokátky stěžovatele ze dne 2. 7. 2007. Nejpozději dne 31. 10. 2007 pak stěžovatel prokazatelně věděl, že bylo vydáno rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno (tento den totiž proti němu podal žalobu). Proti tomuto rozhodnutí se ovšem neodvolal, a tedy jednoznačně nevyčerpal všechny opravné prostředky.

Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného dodal, že stavební povolení nabylo právní moci dne 7. 3. 2006. Roční lhůta pro podání odvolání tedy uplynula nejpozději dnem 7. 3. 2007. V této situaci je zcela irelevantní, zda se stěžovatel dozvěděl o stavebním povolení již v červenci 2007. Mimo to stěžovatel tvrdí, že když se v červenci 2007 dozvěděl o probíhající stavbě, nemůže to samo o sobě znamenat, že mu bylo známo vydání stavebního povolení. O tom se stěžovatel dověděl až dopisem žalovaného ze dne 31. 10. 2007. Stěžovatel tedy za žádných okolností nemohl podat účinné odvolání.

Dále stěžovatel zdůrazňuje skutečnost, že žalovaný sám přiznal, že neměl důvod se domnívat, že stěžovatelův pozemek není ve vlastnictví majitele budovy. To ovšem svědčí o hrubé neznalosti právních předpisů, neboť podle právního řádu České republiky nemusí být nutně stavba a pozemek, na němž stojí, ve vlastnictví stejného majitele. Hrubou nedbalostí pak bylo, že si vlastnictví pozemku žalovaný v katastru sám neověřil.

Osoba zúčastněná na řízení nevyužila své možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen advokátkou a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Podle § 5 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná tehdy, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Dikce uvedených ustanovení vychází z objektivního stavu – nepodání opravného prostředku. Nepočítá přitom se subjektivními důvody, proč tak nemohlo být učiněno. Nebere v úvahu případy, kdy se účastník podal odvolání zdráhá, neboť je považuje za marné či neúčelné. Nemůže brát v potaz ani případy, kdy účastník řízení odvolání neuskuteční bez svého zavinění apod.

Korektivy tvrdosti uvedených ustanovení obsahuje správní řád, který se v daném případě použije na základě § 140 stavebního zákona. Podle ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu dochází k prodloužení lhůty k podání odvolání, pokud rozhodnutí obsahuje chybějící, neúplné nebo nesprávné poučení. Ustanovení § 84 správního řádu se pak zabývá případem, kdy rozhodnutí nebylo účastníkovi řízení doručeno. Podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky stavebního řízení též osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Z toho je patrné, že účastníkem řízení byl i stěžovatel, neboť jeho účastenství plyne přímo ex lege. Z tohoto důvodu lze korektiv obsažený v § 84 správního řádu (odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí) aplikovat i na případ stěžovatele.

Podle § 84 odst. 1 správního řádu platí, že osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 správního řádu (takovým účastníkem ovšem stěžovatel není). V § 84 odst. 2 správního řádu je stanoveno, že neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2 (toto ustanovení ovšem není na stěžovatele aplikovatelné). Podle § 84 odst. 3 správního řádu platí, že při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Odkladný účinek odvolání lze z vážných důvodů vyloučit (§ 85 odst. 2) i dodatečně.

Odstavec třetí citovaného ustanovení se ovšem v daném případě také nepoužije, neboť ten předpokládá předchozí aplikaci odstavce prvního. Objektivní roční lhůtu v něm stanovenou ovšem stěžovatel propásl, což sám přiznává. Pokud tedy je namítáno, že osoba zúčastněná na řízení nebyla v dobré víře, je to z tohoto hlediska irelevantní, neboť dobrá víra by se zkoumala až při postupu podle § 84 odst. 3 správního řádu, ke kterému v posuzovaném případě nedochází. Stejně tak je irelevantní zkoumat i to, zda stěžovatel nezmeškal i třicetidenní lhůtu subjektivní, jak lze dovodit z vyjádření žalovaného. Případné zmeškání subjektivní lhůty je totiž konzumováno na jisto postaveným zmeškáním lhůty objektivní.

Uvedené lhůty jsou ve správním řádu výrazem principu právní jistoty. Správní rozhodnutí jakožto akt veřejné moci totiž nemůže být napadáno „donekonečna“, a to ani tehdy, kdy je vadné. Opak by znamenal ztrátu důvěryhodnosti těchto rozhodnutí jakožto celku a nejistotu v právním postavení účastníků i třetích osob. Ke smyslu a účelu lhůt v právu se rovněž vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 560/01, dostupný z nalus.usoud.cz. Ústavní soud dovodil, že „*smyslem právního institutu lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Normativní vymezení času pro uplatnění práv může přitom dopadat jak do oblastí hmotných, tak do oblastí procesních subjektivních práv.*“

Podpůrně lze také poukázat na zásadu bdělosti, dle níž má každý aktivně střežit svá práva. To lze i tehdy, pokud se stěžovatel zdržuje dlouhodobě v zahraničí. Ostatně sám stěžovatel zmocnil již dne 3. 2. 2005 advokátku, aby jej ve věcech souvisejících s jeho pozemkem zastupovala. Plná moc byla tedy udělena ještě před tím, než osoba zúčastněná na řízení podala žádost o stavební povolení. Lhůta uvedená v § 84 odst. 1 správního řádu právě takovou bdělost předpokládá. Její délka vychází z toho, že rok je dostatečně dlouhý úsek, během něhož se účastník může dozvědět o rozhodnutí, které se ho týká, ač mu nebylo oznámeno. Tím spíše, že

se jednalo o řízení stavební. Účastník řízení, kterému rozhodnutí nebylo doručeno, má řadu možností, jak se o stavbě na svém pozemku (resp. o stavebním povolení týkajícím se jeho pozemku) dozvědět, pokud ke správě svého majetku přistupuje s bdělostí.

Ustanovení § 84 správního řádu tak nedává žádný prostor pro interpretaci, že v případě nezaviněného zmeškání objektivní roční lhůty nastává fikce toho, že opravný prostředek podán byl. Právě naopak je znění § 84 správního řádu zcela jednoznačné a nesděluje nic jiného než, že po více než roce od doručení rozhodnutí posledním z účastníků je odvolání opožděné i v případě, že jej podá účastník, kterému nebylo rozhodnutí oznámeno. Zároveň je výslovně stanoveno, že zmeškání úkonu nelze prominout. Není správné ani tvrzení stěžovatele, že lhůta nemůže být vůbec zmeškána, neboť zmeškání vyžaduje vědomost zmeškávajícího subjektu o skutečnosti, kterou má vykonat. K tomu je zapotřebí říci, že stěžovatel odvolání nepodal vůbec a právě z tohoto důvodu byla jeho žaloba odmítnuta. Je tak nekonzistentní tvrzení, že lhůtu k podání opravného prostředku nezmeškal, když na straně druhé stěžovatel uvádí, že podat odvolání proti rozhodnutí by bylo zbytečné, neboť by bylo jistě podáno opožděně. Lze souhlasit právě s tím, že odvolání by bylo nepochybně opožděné, soudní přezkum druhoinstančního rozhodnutí, jež by bezesporu opožděnost konstatovalo, by pak byl zúžen toliko na přezkum opožděnosti. V posuzovaném případě, kdy odvolání podáno nebylo, je pak soudní přezkum prvostupňového rozhodnutí nepřijatelný pro nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení.

Jak již bylo naznačeno, žádné ze stěžovatelem citovaných ustanovení nestanoví, že soudní přezkum je za určitých podmínek přípustný i tehdy, kdy nejsou vyčerpány v úvahu přicházející opravné prostředky ve správním řízení. Výklad uvedených ustanovení je jasný a nedává prostor pro výklad jiný či opačný. Soud je přitom podle čl. 95 odst. 1 zákonem vázán a nemůže od něj odhlédnout. Nelze stěžovateli přisvědčit ani v tom, že bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nezbytnost soudního přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy plyne sice přímo z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ale odst. 4 téhož ustanovení podmínky a podrobnosti nechává na zákonu. Pro daný případ jsou jím ustanovení § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., z nichž plyne, že soudní přezkum nastupuje až po opravných prostředcích v rámci veřejné správy samé, jsou-li tyto k dispozici (a v daném případě byly). Tato ustanovení nevybočují z ústavní roviny dané věci, neboť subsidiarita soudního přezkumu má své racionální odůvodnění v tom, že soudy nemají suplovat odvolací orgány veřejné správy. Případně korektivy možné tvrdosti těchto ustanovení pak obsahuje § 84 správního řádu obsahující prodloužení lhůty k podání opravných prostředků, jehož smysl byl vyložen výše. Uvedená ustanovení tak konkretizují přístup k soudní ochraně zcela v rámci dispozice dané ústavodárcem a v případě stěžovatele tak nedochází k porušení práv vyplývajících z čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod.

Shora uvedené závěry jsou v souladu s dosavadní judikaturou zdejšího soudu. Z rozsudku ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, publ. pod č. 672/2005 Sb. NSS, plyne, že podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 - 106, publ. pod č. 454/2005 Sb. NSS, pak plyne, že ochrana práv ve správním soudnictví může

nastoupit teprve poté, kdy byl pořad správních stolic vyčerpán (§ 5 s. ř. s.). Žalobu podanou za této situace proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto správní soud odmítne.

Zdejší soud stejně judikoval i v případě, kdy byla skutková situace podobná situaci v daném případě. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003 - 77, publ. pod č. 64/2004 Sb. NSS, je uvedeno, že žaloba ve správním soudnictví je přípustná pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Žalobu, která jim předchází, správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. To platí i tehdy, jestliže účastníkovi správního řízení příslušné rozhodnutí nebylo doručeno.

Na shora uvedené rozhodnutí zdejšího soudu ostatně v napadeném usnesení odkázal i krajský soud. Stěžovatel k tomu namítal, že jím argumentovat nelze, neboť skutkový stav byl v obou případech odlišný. Stěžovatel ovšem již neuvádí, v čem odlišnost skutkových stavů spočívá a zda jsou rozdíly natolik zásadní, aby dřívějším rozhodnutím nebylo možno argumentovat. Skutkový stav v obou případech vykazuje zásadní shodu v tom, že se jednalo o opomenutého účastníka ve stavebním řízení, který nevyčerpal opravné prostředky v rámci veřejné správy. Proto je třeba v obou případech postupovat stejně, tedy žalobu u krajského soudu pro nepřípustnost odmítnout. Označená rozhodnutí soudů skutečně nejsou závaznými precedenty, ovšem je třeba cítit zásadu, že stejné případy mají být posuzovány stejně a tedy, že rozhodnutí soudů mají být předvídatelná.

Přestože se zdejší soud mohl zabývat jen přezkumem zákonnosti odmítnutí žaloby krajským soudem, obiter dictum je vhodné dodat, že stěžovatelem popisovaný postup žalovaného nebyl souladný s principem dobré správy přinejmenším tam, kde žalovaný neověřil vlastnictví pozemku, na němž měly být prováděny stavební práce. Lze mít také důvodné pochybnosti o dobré víře osoby zúčastněné na řízení, která zásadní skutečnost spočívající v tom, že pozemek a stavba mají odlišné vlastníky, žalovanému neoznámila. Bylo sice řečeno, že ve správním soudnictví již z výše popsaných důvodů neexistuje možnost nápravy tohoto stavu prostřednictvím zrušení správního rozhodnutí, avšak je případné poukázat na možnost soukromoprávních prostředků ochrany. V § 135c občanského zákoníku je uvedeno, že zřídí-li někdo stavbu na cizím pozemku, ač na to nemá právo, může soud na návrh vlastníka pozemku rozhodnout, že stavbu je třeba odstranit na náklady toho, kdo stavbu zřídil (dále jen „vlastník stavby“). Pokud by odstranění stavby nebylo účelné, přikáže jí soud za náhradu do vlastnictví vlastníku pozemku, pokud s tím vlastníkem pozemku souhlasí. Soud může uspořádat poměry mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby i jinak, zejména též zřídí za náhradu věcné břemeno, které je nezbytné k výkonu vlastnického práva ke stavbě. K tomuto ustanovení je vhodné zdůraznit, že z občanskoprávního hlediska není pro kvalifikaci stavby jako neoprávněné významné, zda stavebník měl stavební povolení. Značný význam naopak bude hrát dobrá víra stavebníka, jejíž posouzení však již leží na soudu civilním.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž

plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu